

N:o 11.

Laguskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om tillägg till förordningen i afseende på handel med lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarblifva, den 20 november 1845.

I fråga om de förutsättningar, under hvilka ett s. k. lösöreköp må anses i formelt afseende giltigt, innehålla 1 och 2 §§ i förordningen den 20 november 1845 följande föreskrifter: 1 § Den, som tillhandlar sig lösören, och tillåter, att desamma få i säljarens vård kvarblifva, bör, så vida de skola fredas från utmätning för säljarens skuld, upprätta skriftlig afhandling om köpet, med förteckning å de köpta persedlarne och vittnens underskrift, och sedermera från predikstolen i kyrkan uti den församling, der säljaren bor, å nästa söndag, då gudstjenst derstädes hålles, låta om samma afhandling uppläsa kungörelse, upptagande säljarens och köparens namn och yrken, dagen då köpeafhandlingen blifvit uppgjord samt köpeskillingens belopp, öfver hvilket uppläsande bevis bör tecknas å handlingen; hvarefter densamma bör, om egendomen finnes i stad, inom åtta dagar efter kungörandet, uppvisas, i Stockholm hos öfverståthållareembetets kansli, och i rikets öfriga städer inför rådstufvurätt, för att i dess protokoll intagas, samt, om egendomen finnes å landet, ej allenast inom berörda tid för kronofogden i orten uppvisas och i bestyrkt afskrift honom tillställas, utan ock senast vid det lagtima ting, som näst efter en månad infaller, inför häradsrätten, till-intagande i dess protokoll, företes. — 2 § Öfverståthållareembetets kansli samt rådstufvu- och häradsrätter böra genast hos sig, till allmänhetens kän-

nedom, angående uppvisade och inprotokollerade köpeafhandlingar, offentligen anslå kungörelser af enahanda innehåll, som ofvan nämndt är.

Uti en inom Andra Kammaren väckt och till laguskottet hänvisad motion, n:o 180, anför herr *G. Anderson* i Himmelsby, med hvilken instämt herrar *J. Ericsson* och *Oscar Larsson*, att antalet fall, då rätten att avsluta s. k. lösöreköp af oredlige gäldenärer missbrukades till fordringsegares förfång, möjligen komme att minskas, derest bestämmelserna om kungörandet af dylika köp blefve något skärpta. Med de bestämmelser, som nu vore gällande, hände det oftast, att kändedomen om ett sådant köp icke blefve spridd särdeles långt utom den ort, der säljaren hade sitt hemvist, och att således personer, boende något mera aflägsset derifrån, alldeles komme att sakna kändedom härom.

Ett sådant förhållande kunde blifva till skada för en del af dessa personer, t. ex. en affärsman, hvilken visserligen i öfrigt kunde hafva temligen reda på en sådan persons rörelse och verksamhet, men icke kände till det förhållandet, att denne genom ett lösöreköp afhändt sig sin lösegendom. Något borde nu göras för att lösöreköp blefve kända något vidare omkring i orten, än hvad nu vore fallet. Motionären hade tänkt, att de borde tillkännagifvas i Konungens befallningshafvandes allmänna kungörelser samt i den af länets tidningar, som af Konungens befallningshafvande, med afseende på lokala förhållanden, ansåges vara mest lämplig. Genom en sådan åtgärd skulle de, som önskade taga närmare reda på dylika förhållanden, blifva satta i tillfälle dertill genom att prenumerera på länskungörelserna äfvensom derigenom, att sådant tillkännagifvande blefve infördt i en af länets allmänna tidningar.

Motionären föreslår alltså,

att Riksdagen måtte besluta ett sådant tillägg i kongl. förordningen af den 20 november 1845 angående handel med lösören, som köparen låter i säljarens vård kvarblifva, att ett tillkännagifvande om sådant köps avslutande måtte införas i Konungens befallningshafvandes allmänna kungörelser samt dessutom i den af länets tidningar, som Konungens befallningshafvande med afseende på lokala förhållanden anser mest lämplig.

I olikhet med motionären anser utskottet, att den offentlighet, som bör beredas åt ett s. k. lösöreköp, i regel vinnes i tillräckligt mått med iakttagande af redan gällande föreskrifter. I betraktande häraf torde den af motionären föreslagna åtgärden komma att medföra föga gagn, helst dess genomförande på många orter skulle föranleda icke obetydligt besvär och allestädes vålla ökade kostnader. Den fördel förslaget antagande skulle medföra för en eller annan fordringsegare torde därför befinnas alltför dyrköpt, då man besinnar, huru lösöreköpen i allmänhet röra sig om smärre belopp, för hvilka hvarje ytterligare tillskott i kostnaden för lösöreköpets bringande till stånd måste kännas tyngande.

Utskottet hemställer följaktligen,

att herr Andersons motion icke må af Riksdagen bifallas.

Stockholm den 14 februari 1893.

På lagutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.